

KUSTBON

== Veckotidning för svenskarna i Estland. ==

Tredje årg. No 6.	Prenumerationspris.	Utgives av Svenska Folkförbundet i Reval alla onsdagar. Ansvarig redaktör: N. Blees. Redaktionens adress: Riddargatan 3, Reval.	Annonspris.	11 feb. 1920.
	1 månad Mk. 1:50 helt år " 18:— I Sverige 1 månad Kr. 0:50 helt år " 6:— I Finland 1 månad Fmk. 1:— helt år " 12:—		30 penni pr. mm. I Sverige 10 öre pr. mm. I Finland 20 penni pr. mm. För annons, som står 10 och mera gngr, räknas 20% rabatt.	

Universitetet i Dorpat.

För Kustbon av Professor
J. BERGMAN.

I.

Bland svenska „minnen och märken“ i Estland är universitetet i Dorpat förvisso ett av de främsta. Det grundades av Gustaf II Adolf år 1632. Urkunden är av honom utfärdad den 30 juni från hans dåvarande krigsläger i Nürnberg. Det var alltså en av hans sista regeringshandlingar, ty några få månader därefter stupade han, som bekant, vid Lützen. Gustaf Adolf ihågkommes vanligen av eftervärlden mest såsom en krigarkonung, men denna syn på honom är något ensidig. Ingen svensk regent har i själva verket gjort mer för den inre odlingen än denne av krig så mycket sysselsatte monark. Vår äldsta och största svenska högskola, Uppsala Universitet, lever än i dag jämförelsevis oberoende av statsanslag och lever väsentligen på den personliga donation som han på 1620-talet skänkte ej mindre än 350 gods och gårdar, som Gustaf Adolf såsom Vasasläktens huvudman hade ärft. Detta är den största kulturdonation, som någon svensk man har givit före Alfred Nobels 1895 offentliggjorda testamente. Ett utslag av samma intresse för högre kultur är också Gustaf Adolfs stiftelse — mitt under brinnande krig — av ett universitet i Dorpat för de då förtiden svenska östersjöprovinserna.

Den nya högskolan — som alltså om 12 år får fira sitt 300-årsjubileum — var i närmare 100 år svensk och många riks-svenska vetenskapsidkare hava under den tiden där utövat lärareverksamhet, liksom ock ganska många svenskfödda studenter där åtnjutit undervisning. Under Karl XII:s krig med tsar Peter I blev Dorpat härjat och bränt av ryssarne. Universitetet existerade dock några år i Pernau, men när Karl XII kom dit och fann endast 2 professorer kvar — de andra hade flytt då även Pernau hotades — förklarade han de flyktade samtliga avsatta och skrev till Uppsala universitet att man därifrån skulle skicka över andra män, som visste att de icke fingo vika utan i nödfall blott falla.

Men Uppsala kunde icke effektuera denna order, ty pest och penningnöd förlamade det vetenskapliga livet även i Sverige under dessa olyckliga år — sjäva Uppsalaprofesso-

terna fingo icke alltid ut sina löver — och för övrigt hade tsar Peter inom kort ockuperat hela Estland och Livland.

Genom freden i Nystad 1721 avträdde provinserna ju även formligen till Ryssland. Staden Dorpat begärde nu upprepade gånger och det livländska ridderskapet likaså, att universitetet måste återupprättas. Det var flera gånger även meningen att så skulle ske. Men genom olika förhinder vid olika tillfällen blev det uppskjutet till 1803, då Alexander I skred till verket och med rikliga anslag och privilegier försåg den återställda högskolan. Det nuvarande i ståtlig empirestil uppförda universitetshuset och flera av universitetsinstitutionernas byggnader bära vittne om den livliga och rika kulturanda som då gjorde sig gällande.

Under närmare ett århundrade blomstrade nu ånyo Dorpats universitet och blev näst efter Petersburg det mest ansedda i hela ryska riket. Jag skall i en senare artikel närmare redogöra för dess öden under 1800-talet och för dess senaste tid och nuvarande ställning.

J. Bergman.

Svenska Estland.

Rickholtz.

Som bekant, voro våra svenskar längs kusterna och på öarna före världskrigets utbrott ägare till ett ganska stort antal segelfartyg, med vilka de idkade handel med grannländerna, Finland och Svarige. Särskilt här i Rickholtz gick det raskt framåt med sjöfartsrörelsen; fartygens antal uppgingo till ett 30-tal. Kom så världskriget med sina omvälvningar på alla områden, och då var det även slut med all sjöfart för våra svenskar. Genom de osäkra förhållanden, som kriget medförde, voro våra svenskar tvungna att till en stor del sälja sina fartyg, för att nu ej tala om de många, som under krigstiden blivit vrak. Den en gång så blomstrande sjöfartsrörelsen hade genom världskriget bragts till undergång. Nu, då kanonerna tystnat och folken få återvända till sina fredliga värv samt återuppbygga det som genom kriget förstörts, hoppas vi, att våra svenskar, bland vilka det finns duktiga och företagsamma sjömän, börja tänka på skaffa sig fartyg och uppliva de

gamla havdelsförbindelserna med Sverige och Finland. För närvarande råder stor brist på handelstaryg och de få lyckliga, som äga sådana, kunna nu, då frakterna betalas så bra, förtjäna oerhörda summor.

Vi svenskar, som av naturen äro danade till sjömän i det att vikingablodet flyter i våra ådror må vi nu även se upp, så att vi inte bli efter våra grannar esterna. Sammanslä er, bygg fartyg eller köp sådana, där det går an att köpa! Därmed förbättra vi såväl vår egen som hela vårt svenska samhälles ställning.

Även vår regering vill på allt sätt understödja skutors byggande genom att anskaffa byggnadsmaterial, som nu är ganska svårt att få. Här i Rickholtz har en god början gjorts i det man börjat bygga större fartyg, som lämpa sig till fraktseglare. Den gamla typen av jakter och mindre galeaser torde under nuvarande förhållanden ej vara att rekommendera i det att frihandel med livsmedel i den närmaste framtiden ej är att motse. Därför måste våra svenskers sjöfart baserna sig på fraktseglation. Och kunna vi nu bygga många fartyg eller genom köp skaffa oss sådana, då ha vi svenskar gjort oss själva som även vårt land en stor vinst. Genom att sammanslä oss och hjälpas åt, ty enighet ger styrka, kunna vi åstadkomma mycket.

A. H—n.

Reval.

Den 4 februari hade S. O. V. allmänt möte i Svenska klubblokalen. Ett stort antal medlemmar från Reval hade infunnit sig. Ordf. H. Pöhl öppnade mötet, varpå protokollet från 10-årsmötet den 2 jan. upplästes.

Herr Erik Petterson talade varmt om vårt svenska modersmål, som borde rensas från onödiga främmande ord.

Ordföranden teckade å de församlades vägnar:

Medlemsantalet ökades med många nya medlemmar.

Odinsholm.

Från Odinsholm skrives ett längre brev till Kustbons redaktion (brevet är daterat den 11 januari), däri bl. a. säges, att öborna just icke så mycket ha att klaga över det lekamliga nu under dessa svåra tider. Det

har gått igenom, även om det skett med möda. „Men utav bildningshunger ha vi redan lidit i tiotal år“, skrives det. Det är en mycket behjärtansvärd sak! Odinsholms skola kunde icke öppnas hösten 1919 i brist på lokal. Åtgärder hade vidtagits för bygandet av ett nytt skolhus och material skulle fås från fastlandet i Rickholtz, men Odinsholmsborna, som endast äro 100 till antalet kunde icke bygga huset utan penningbidrag, varför be begärde 6000 mk. statsbidrag, vilket ända hitintills uteblivit. Som det är osäkert, huruvida staten lämnar „byggnadsbidrag“, ämnar S. O. V. centralstyrelse uppta frågan till behandling och från sin sida garantera för 6000 mk., så att huset redan nu kunde börja byggas. Den frågan torde därför efter några dagar vara klar. —

Vidare berättas från Odinsholm, att i den lilla församlingen i den förflutna sista tiden två utav de unga männen blivit krigets offer, en krympling och en blev i höst havets rov — något som där icke förekommit i mannaminne. A. B.

Nuckö.

Att döma efter de många varma brev, som insändas till Kustbons redaktion, är intresset för svenska språket mycket stort över allt i de svenska bygderna och icke minst i Nuckö, där befolkningen i en stor del byar är uppblandad med ester.

J. W—n skriver bl. annat: „Fortsätt och förtrötts icke i arbetet för svenskheten! Vi ha ett kosteligt och dyrbart språk, rikt på „vackra ord“ m. m. Det är nyttigt att kunna det både i stad och på land, ja överallt.“ Men brevskrivaren vill också lägga oss på

minnet, att icke uppblanda vårt svenska språk med främmande ord. „Du unge man, som är svensk, men din hustru este, lär dina barn svenska“, heter det vidare i brevet, som slutar med följande ord:

Du fosterland, du modersmål,
som talas runt kring jorden!
Du klingar lik som en cymbal
bort över hav och länder:
från Svealand till Estlands kust,
bort över Atlantsvägors svall,
där svenska bröder leva.

O, svenska språk, du sköna tal,
dig älskar jag så gärna.
Evert jag far på land och hav,
du städse mig dock tjänar.
Allt intill tidens slut jag vill
behålla — dig likt rosen min —
det sköna modersmålet.

J. W—n.

Korkis. Viken mellan Rågö — Korkis — Baltischport har till följd av den ända till 20 gr. uppgående stränga kölden frysit igen. — Isen är överallt på viken, härs och tvärs ja t. o. m. över sundet mellan Rågö och Baltischport, säker för överfart med lass och häst. Korkisbo.

Ormsö. Till följd av den starka kölden, ända till över 20° C., har i de flesta skolor härstädes undervisningen varit instald i mer än en vecka. — Misstänksamma sjukdomsfall börja även här visa sig. Joel N—n.

Ormsö. T. f. kommunalsekreteraren samt läraren vid härvarande estniska skola herr Anatol Spuhl sammanvigdes söndagen den 1 febr. med lärarinnan vid samma skola fröken Pähkel. —x.

Redovisning över influtna bidrag för den fattiga familjen Ihrman, som genom eldsvåda berövats tak över huvudet, kläder och allt, allt.

M. Westerblom	Mk. 25:—
G. Lidholm	30:—
H. Bles	25:—
Okänd	10:—
Okänd	25:—
R. Rosen	25:—
H. Britzke	5:—
H. Strandberg	5:—
Överste Malmberg	50:—
H. Tallberg	15:—
O. Hallberg	10:—
Adolf Berg	5:—
Th. Holm	5:—
Am. Kühn	4:50
Ester Nyman	5:—
O. Westersten	6:—
M. Kask	10:—
Fr. Holm	15:—
Alide Herm	5:—

Summa Mk. 280:50

Här uttalas ett hjärtligt tack till alla goda givare! Flera bidrag mottagas med tacksamhet på Kustbons Redaktion, Riddarg. 3.

Den 4 febr. 1920.

Dagmar Pettersson.

Om svenskarne här i Estland.

Här på de Estländska öarne och på Runö i Riga viken, så ock längs Estländska kusten bor ett folk, som sedan urminnes tider hit invandrat och bosatt sig samt när sig med åkerbruk, boskapsskötsel och fiske. Detta lilla folk är svenskarne, som, skilda från sina stamförvanter på andra sidan Östersjön är efter år sammansmälter samt till seder, bruk och språk mer och mer urartas. De hava här bott, tillväxt och avtagit, utan att de själva eller någon annan med bestämdhet kunnat påvisa, huru och när de hit invandrat och varest deras förra hemort varit belägen. De äro som vilsegångna barn, som förrit sig till en främmande ort och där uppväxt, utan att sedan minnas, varifrån de kommit och hur det såg ut i det gamla föräldrahemmet. Dock hava de med seghet fasthållit vid sina seder och bruk, sitt språk och sin klädedräkt ända till senaste tiden, så långt det varit möjligt för påtryckning av deras grannar, estarne, samt andra omständigheter. Endast på Runö, Rågöarne och Odinsholm ha de hittills lyckats hålla sig helt fria från främmande element, vilket är ganska märkvärdigt i jämförelse med den långa tiden.

Sedan flera århundraden tillbaka, troligen under vikinga- d. v. s. sjörovetiden, hava våra förfäder hit invandrat från Sverige. De gamla historieskrivarne giva oss intet bestämt besked därom; men om vi taga seder, bruk, språk, klädedräkt och folksägner i betraktande, så komma vi till den slutsatsen, att Dagö-, Rågö- och Runösvenskarne härstamma från mellersta Sveriges skärgård (Roslagen), Vichterpals och Korkissvenskarne

från Upsalatrakten, Vormsöboarne från Finland och Nucköboarne från Dalarne eller Gottland. Något bestämt kan man naturligtvis ej påstå.

Under förra århundraden synas svenskarne antal ha varit betydligt större än nu, ty flerstades där historien, eller minnst sagt, ortsnamn påvisa att svenskar funnits, saknas de nu helt och hållet, såsom t. ex. på Ösel, Moon (Muhu), Kihnö, i Karusen och Ridalssocknarna, särskilt i Linden (Ungru), „som kallas det Svenska hovet“, i byarne Persåker, Digerskog, Sack, Sosal, i St. Mateinen i Leetsi eller Laidis, som det kallades och på flera andra ställen. På Dagö finnes ännu några kvar i Roicks och Kertel, de flesta utvandrade i slutet av förra århundradet till Syd-Ryssland, där de ännu bo i lyckliga omständigheter. — Pesten, som härjade åren 1710 och 1711 och som borttryckte mera än 100,000 personer i Östersjöprovinserna, krävde ensamt i Nuckö socken över 1200 offer. Det var då som de nästan mangrant utdago på de ovannämnda platserna och resten sammansmelt med esterna. Till byarne Sutlep och Österby, där de fleste dago i pesten, invandrade några svenskar från Finland, men Persåker och Digerskog med flera ortet, befolkades med ester.

Det äldsta beviset för svenskarne härvaro i landet är en gammal förordning i Hapsal från år 1294, således för över 600 år tillbaka; därefter följer Runöboarnes fribrev av år 1341, givet av biskopen i Kurland. Sedan följer Rågöboarnes köpekontrakt av år 1345 och så därefter svenskarne privilegier (rättighetsbrev) av åren 1470, 1584, 1600, 1626 och 1650 o. s. v. Härav ses, att svenskar funnits här redan i 13. århund-

radet. Russvurm antager, att sedan konung Erik den helige 1157 erövrat Finland och tvingat finnarne att antaga kristendomen, samt dit förflyttat svenskar att vid samma tid även svenskar hit invandrat. En gammal sägen förtäljer även, att svenska regeringen förflyttat några av sina undersåtar hit för att här beskydda sin handelsflotta, antagligen sedan ester och liver förstört staden Sigtuna i Sverige. Dessa stannade sedan kvar och erhöilo sedermera förstärkning från hemlandet.

Då Estland år 1336 föll i Riddarordens händer, bodde de fria svenskarne i lugn och ro under Orden Kurlands och Ösels biskopar samt Padis klosterns abt (klosterföresändare). De ägde sina rättigheter, vilka även stadfästes av ordenmästaren Volter von Plettenberg 1509. Samma förmåner åtnjoto de även senare under den svenska regeringen. Men sedan Gustaf Adolf började förläna kronogods åt sina officerare, så kommo också svenskarne under adelns välde, vilken utkrävde skatter av dem och vilka den så småningom förökade. Därvid kom det till svåra strider och tvistigheter mellan båda parterna. Konung Karl IX hade år 1600 fastställt, att för varje haken eller bol land som de brukade, skulle erläggas 8 öre penningar, 2 tunnor råg, 1 tunna korn, 1 halv tunna havre i får, 2 höns, 10 ägg, 10 mark torr fisk, 1 fjärdedels lass hö, 4 kärvar halm, 1 famn ved, 2 tunnor brännkol och för 10 haken 1 oxe. Om adelsmannen ökade skatterna eller påtvogade dem dagsverken, så hade de sina privilegier att åberopa sig på och så fingo de bliva i fred tills vidare. Men då upprepade försök gjordes från adelns sida

Lokala meddelanden.

Korta notiser.

Första postaeroplanen från Reval till Helsingfors.

Vi ha nu under vintern redan en längre tid varit så gott som avstängda från Skandinavien och Finland. Det är redan en längre tid, sedan vi sist kunde sända post till Finland och Sverige. Men på lördagen for en postaeroplan — den första här — från Reval till Helsingfors, vilken medtog omk. 10 pud post. Aeroplanen väntas nu genast tillbaka. Det är en s. k. provresa, men man hoppas, att det skall bli flera sådana luftposturer.

Falska sedlar från Ryssland.

Under de sista dagarna har det inströmat från Ryssland tsarpengar i större antal, som äro falska. Isynnerhet gives det bland 50, 100 och 500 rubels sedlar många falska sådana. De sägas vara eftergjorda av bolsjevikerna. Finansministeriet ber allmänheten vara försiktig med mottagandet av sådana sedlar. (Eta)

Militärernas och deras familjers pensionlag har den 6 febr. antagits av Konstituanten i tredje läsningen.

Fredsfördraget mellan Estland och Ryssland framlägges tisdagen d. 10 ds. för Konstituanten till ratificering (slutlig stadfästelse). Som bekant, har ratifikationen från Rådssysslands sida redan försiggått.

att kringgå deras rättigheter, så anförde de klagomål hos konung Gustaf Adolf, så att han ytterligare stadfäste deras privilegier. Oaktat allt detta fortforo dock adelsmännen att påtvinga dagsverken och nya pålagor, så att drottning Kristina år 1650 ånyo stadfäste deras fribrev och fastställde dagsverken. Oegentligheterna fortforo dock som vanligt, så att klagomål följde på klagomål. Under Karl XI. regering, då bönderna åter framkommo med klagomål, företogs saken till behandling i Svenska Riksrådet, men processen slutade därmed att om godsegarne och bönderna ej i godo kunde komma överens med varandra om skatter, dagsverken o. s. v., så kunde de ömsesidigt uppsäga varandra: bönderna kunde söka sig andra herrar och herrarne åter andra bönder. — Från denna tid förföllo våra fäder i nästan samma trældom som estarne; och ehuru de till namnet hade personlig frihet, så var den icke mycket värd, då de ej hade någon plats, dit de kunde taga sin tillflykt, ja, ofta fingo de icke ens tillstånd att uppsäga sig och flytta. De fortforo att då och då anförda klagomål i guvernementsrätten, men nästan alltid utan resultat. Endast Runö-, Rågö- och Odinsholmsboarne lyckades få behålla sina gamla rättigheter som gälla ännu idag. År 1819 avskaffade Alexander I livegenskapen, men först under Alexander II regering blev friheten mera verklig, då bönderna fingo sina hemman på arrende. Huru det nu senare har utvecklats sig, därom behöver jag ej orda, emedan allt ännu är i friskt minne.

J. N—nn.

Krigsmännen, som äro födda 1882 och 1883, hemsändas under de närmaste dagarna.

Regeringen ämnar i dagarna utsläppa nya 500 marks sedlar. — Vidare meddelas, att estniska penningkursen stiger.

Utlandet.

Korta notiser.

Bland utrikesnyheterna må den gången nämnas, att enligt Eta medelände, Stockholm den 20 jan., ha de Skandinaviska rikena upptagit frågan ang. Estlands de jure erkännande till behandling. Man sympatiserar för Estland, säges det.

Letterna ämna icke avsluta fred med Ryssland. Däremot har överenskommit i frågan ang. utbyte av fångar.

I Sydryssland ha de röda närmat sig Odessa och intagit städerna Otschakof, Nikolajef och Cherson. — 15 verst från Nikolajef är Gammal-Svenskby belägen. De stackars gammalsvenskarna ha haft svåra tider. Det sista ryktet därifrån meddelar, att 16 personer blivit de rödas offer. — Däremot ha bolsjevikerna vid Don och Manötsh haft motgångor. Försöken att komma över linjen av nämnda floder ha fullständigt misslyckats. Fångarnas antal uppgår till 8100 förutom 17 kanoner och 339 kulsprutor.

Till Redaktionen insända brev.

Till oss insändes följande:

„Jag anklagar.“

Den i Kustbon nr. 4 införda „otroliga“ skildringen om gamlingen, som så illa behandlats av sina närmaste och som slutligen fått invänta döden bredvid sin egen likkista, tycks, dess värre, vara sann. Blytungt kommer denna omänskliga behandling att tynga på dessa söners samveten och bittert får de förr eller senare erfaras „att vad en människa sår, det får hon även uppskörda.“ Fjärde budet har ännu ej förlorat sin kraft. Och alla rättänkande människors förakt kommer att vila på dessa skyldiga till en sådan omänsklighet. Och icke bara över dem ensamma. Skyldiga äro även dessa, som stått i nära förbindelse med denna familj och icke påmint dem om det svåra i deras brott, skyldiga dessa, som stå i nära släktskap till den misshandlade, släktingar, som hava nog av denna världens goda, skyldiga kyrkans och kommunens ämbetsmän, vilkas plikt det i första rummet borde vara att sörja för de sämre lottade. Men mest skyldiga äro dessa, som utgiva sig för den kärleksfulles lärjungar, flera gånger i veckan samlas för att höra och förkunna kärlekens bud. Det är ej efter våra ord vi skola dömas, utan efter våra gärningar. Där kärleken, hjälpsamheten saknas, där är allt bara „klingande malm“ — värdelöst, en styggelse i dennes ögon, som dömer efter andra bevekelsegrunder. Just därför förlorar kristenheten dag för dag, att dess bekännare äro kristna endast till orden — med små undantag. Det är så bekvämt vara kristen

i ord, men trängt, påfrästade omsätta det i levande livet. Denna gamling, som mitt i en kristenhet fått svälta, lida, lida till döds, kommer att döma oss. Allt vad vi hava gjort en av de ringaste det hava vi gjort konungen själv. Och allt, vad vi vilja, att andra skola göra oss, „det gören I ock dem.“ Ja, hur skola vi svara på denna anklagelse! Skyldiga, skyldiga, överbevisade, dömda. Ju större kunskap, dess större ansvar. Och den mera fått, bättre vet sin Herres vilja, av honom skall utkrävas. Och även denne åldrigs utpinade blod skall krävas av oss namnkristna, förkunnare och åhörare. Och ännu gå dylika stackare från dörr till dörr. Ar det ej en skam, att sjuka fattighjon, halvdöda försas från gård till gård, från by till by, emedan kommun och församling ej vill skaffa dem en egen vrå, där de kunde få tillbringa återstoden av sina glädjelösa dagar. Du mätte, varmtombonade ämbetsman, du kristne, som gärna offerar för bönehus och hednamission, handen på hjärtat, har du uppfyllt din plikt som ämbetsman och kristen, som människa? Och skulle ditt bättre jag nödgas säga nej, gottgör, vad som försumrats. Gör det innan det är för sent, innan dagen slutats och natten inbrutit, då det för evigt är slut med all verksamhet.

„Ringa verk av kärlek,
Ringa kärleksord
Till ett himmelrike
Skapa om vår jord.“

Observator.

Blandat innehåll.

Hemmets motståndare.

Hem, hem, mitt kära hem!
Ej finns en plats på jorden
Så skön som du, mitt hem!

Jag har länge åstundat att skriva några ord om hemmets motståndare. Och då jag nu kommit så långt, gör jag det med glädje. Krogen och hemmet äro varandras motsatser. Låtom oss för en sekund lyssna till drinkarens avskyvärda ord:

„Jag vill ej gå hem förrän i morgon,
När solen går upp så härlig och blid.“

Den giftiga bågaren, som du för första gången tömmer, är den mest lockande person, som skiljer dig från hemmet och familjefadern från hustru barn och livets lycka. Den gamla „ruin“ vet ganska väl, att om han bara kan narra någon att första gången komma i deras led, skall denne i vanligaste fall fortfara därmed. Den förledande drinkarkamraten söker med allehanda medel göra sitt förföriska inflytande gällande på den person, som första gången inträder i de förfärliga svallvägarna. Jag är glad, att rusdrycksförsäljningen är förbjuden och jag ville gärna säga till en var: „Sök umgänge med dem som yrka på krogarnas stängande.“ Upp därför alla utan rast och vila och driven fienden utur vårt land! Om vi med förerade krafter angripa hemmets fiende, dryckenskapen, hoppas jag att han inom kort tid skall vara död och begravd. Ja, Gud give, att den dag snart mätte inbryta, då denna farliga fiende är förjagad från vårt hem och vårt land, då vi icke mera behöva oroas av drinkarens stoj och skral, utan som varandra älskande familjemedlemmar kunna samlas kring hemmets härd.

Ormsö-Kärslätt.

Härmed tillkännagives, att Gud i sitt allvisa råd behagat hädankalla

JOHAN HELDRING

från Höbring, Rickholtz, i en ålder av 78 år 5 mån. och 5 dagar samt ett äktenskapsliv av 57 år,

sörjd och saknad av maka, syster, barn, barnbarn och barnbarnsbarn.

Frid över hans minne!

Fredagen den 30 januari avled familjenes äldste

Anders Sandberg,

hemma från Bergsby, Rickholtz, i en ålder av omkr 70 år,

sörjd av maka, syskon och barn.

Vår käre kamrat

Mattias Westerman,

Paj, som den 21 januari efter en kort sjukdom avled i stilla frid, sörjes och saknas djupt förutom av föräldrar och syskon även av skolkamrater.

Loven Gud, jag hamnen hunnit!
Sen på mig! En liten tid
har jag möda haft och strid
och stor huggnad har jag funnit.

Efter en kort tids mellanrum dogo våra båda älskade barn

Linda och Ernst Taaman

från Korkis: dottern den 25 dec. efter 1 veckas sjukdom i skarlakansfeber och sonen den 21 januari efter ett helt års sjukdom i lungdot. — De hädangångna sörjas djupt av föräldrarna

Julius och Johanna samt hela familjen
Taaman jämte alla anhöriga i Korkis.
Frid över deras minne!!!

S. O. V:s styrelsemöte

avhålls lördagen den 14 febr. kl. 6 e. m. i svenska skolan.

Ordf. H. PÖHL.

Till salu

i närheten av hamnen.

Närmare upplyses: Narvagatan 48, l. 4 över gården. Kl. 2—3 och 8—9.

EN TOMT på c:a 480 kv. famnar med ett 2-våningsträhus på Narvagatan

C. M. BERG

Rekommenderas:

Skrivmaterial, vykort, „eldtändare“, „eldstenar“, prima svensk toilettvål, elektriska ficklampor, olika lektyr för sällskapsspel, smycksaker och thëglas.

I större urval leksaker för barn.

I parti och minut.

Biliga priser!

Stora Dorpatsgatan N:o 8.

Svenska Folkförbundet sammankallas till

allmänt möte

onsdagen den 3 mars kl. 7 e. m. i Klubblokalen, Bredgatan 15 (ing. Klostergatan).

Ordf. H. Pöhl.

GUDSTJÄNST

i svenska St. Mikaelsskyrkan, Riddargatan 9, hålles varje söndag kl. 11 f. m.

S. O. V. medlemmar i Reval uppmanas att avbetala sina

medlemsavgifter för 1919 och 1920.

till fören. kassör N. BLEES. Kustbons red. Riddarg. 3, onsdagarna på eftermiddagen eller Bildningsmin., Domprovad 3, alla dagar 9—3.

Medlemmar i Revals svenskfinska församling uppmanas att avbetala församlingens

medlemsavgifter (kyrkoskat),

som utgöra minst 10 mk., till kyrkorådets kassör H. Blees. Avgifterna mottagas å teaftnarna, men även i affären Rotterman.

Kyrkorådets kassör H. BLEES.

„S. O. V.“s bibliotek,

Riddaregatan 3, hålles öppet måndagar och torsdagar från kl. 6—8 e. m.

Postad på 3 eller 4 rum

med kök, elektrisk belysning, belägen inom eller i närheten av stadens centrum, om möjligt omöblerad, sökes av familjen N. Blees. Kan också bytas mot möblerad, 2 rum med kök, på Riesenkampsgat 25, 3.

Svar till N. Blees, Kustbons Redaktion, Riddaregatan 3.

! Titta hitt!

Skolpojkar i Wichterpal ha hittat på knepet att själva koka sirap.

Utmärkt god men billig!

Rådfråga folkskolan i Wichterpal.

En ung tapper krigare önskar brevväxling

Kalewl. malewa polk, I kuulipildujate rood, I rühm.

Kapral Johannes Nordbäck.

Tre unga Kustbons läsarinor önska träda i

brevväxling

med likasinnade personer. Ellen Engblom, Rosa Berg, Hulda Allen, Nuckö—Rickholtz, Ölbäck, Hapsal.

Personen, som den 31 jan. på Svenska Klubben hittade en

svart rävskinnumuff,

ombedes vara vänlig och lämna den till fru Ernestine Rosen, Girgensohngat. 4, 3.